

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Havlínem v hlavním líčení, konaném dne 25. 11. 2011, **t a k t o :**

Obžalovaný

K. B. ,

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, v současné době bytem XXXXX,

se podle § 226 písm. b) tr. ř. **z p r o š t ů j e** obžaloby státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. ZZT 92/2011 pro skutek, že

dne 27.10.2009 v prohlášení, kterým měl pro zápis do obchodního rejstříku osvědčit skutečnost, že splňuje předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí rady společnosti Žižkov Station Development, a.s., IČ: 28209915, nepravdivě uvedl, že nevykonával jakoukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs, ačkoli věděl, že od 1.5.2005 je členem dozorčí rady společnosti Porcela Plus a.s., IČ: 60197749, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs dne 5.12.2008, a od 25.4.2005 je členem dozorčí rady společnosti Concordia a.s., IČ: 46886427, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs dne 19.1.2009, přičemž insolvenční řízení týkající se těchto dvou společností dosud nebyla skončena, a uvedené nepravdivé prohlášení nechal dne 25.11.2009 doručit Městskému soudu v Praze se sídlem Praha 2, Slezská 9, k provedení změn zapsaných údajů v obchodním rejstříku,

č í m ž m ě l s p á c h a t

přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první tr. zákoníku,

neboť, v žalobním návrhu uvedený skutek, není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 podal obžalobu na K. B. pro skutek, popsáný ve výrokové části zprošťujícího rozsudku.

Obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že s obžalobou nesouhlasí a ve smyslu obžaloby se necítí být vinen. Ve své výpovědi uvedl, že věděl o tom, že na majetek společnosti Porcela Plus a. s. a Concordia a. s. byl usnesením ze dne 5. 12. 2008 a 19. 1. 2009 prohlášen konkurz. V době prohlášení konkurzu byl členem dozorčí rady obou společností. Uvedl však, že jednání úmyslného, které je obsaženo v obžalobě, se nedopustil. Pokud se týká společnosti Žižkov Station Development, a. s., tak členem dozorčí rady se stal poprvé dne 14. 12. 2007 a důvodem nové volby, která proběhla v roce 2009 bylo, že uplynulo jeho funkční období. Do této společnosti byl vyslán společností České dráhy, kde v té době působil v dozorčí radě. Dále upozornil na skutečnost, že jeho působení v dozorčí radě Žižkov Station Development, a. s. nebylo jakkoli za účelem získání mimořádných finančních prostředků, protože odměna za tuto činnost v této společnosti činila 1 000,-- Kč za jeden kalendářní rok. Obžaloba usuzuje, že dnem 31. 12. 2008 mu vznikla překážka pro výkon funkce, sám však byl přesvědčen, že nevznikla, neboť v souvislosti se zhoršující se hospodářskou situací společnosti Porcela Plus a. s. a Concordia a. s., které byly součástí pracovně nazývané skupiny Sklo a porcelán, si společnost Tritton Development Fund, a.s., která byla jedním z akcionářů této společnosti a kterou zastupoval v kontrolních orgánech, tj. dozorčích radách, si nechala vypracovat právní stanoviska k předmětné problematice, tj. ke vzniku počátku běhu lhůty jako překážky výkonu funkce. Stanovisko je přiloženo ve spise. Ze závěru a doporučení tohoto stanoviska jednoznačně vyplynulo, že překážka nenastala v době, kdy podepisoval prohlášení pro příslušný rejstříkový soud v roce 2009, které je předmětem obžaloby. Obžalovaný dále uvedl, že pokud si vzpomíná, o situaci, která nastala ve společnosti Porcela Plus a. s. a Concordia a. s., a stejně i stanoviska příslušné právní advokátní kanceláře, informoval společnost Žižkov Station Development, a.s. před valnou hromadou, která proběhla dne 15. 10. 2009. Vzhledem k tomu, že na základě této informace nikdo ze společnosti nepovažoval za nutné řešit existenci či neexistenci překážky, tak proběhla valná hromada bez jeho účasti, kde byl zvolen do dozorčí rady společnosti Žižkov Station Development, a.s. a na základě toho poté podepsal příslušné prohlášení. S největší pravděpodobností toto stanovisko bylo i součástí podkladů pro příslušnou valnou hromadu. V souvislosti s kandidaturou do zastupitelstva hl. m. Prahy si podobnou právní analýzu nechal vypracovat a toto stanovisko, datované dnem 16. 07. 2010, hovoří úplně stejně jako stanovisko, které bylo vypracováno v roce 2008. V kontrolních orgánech společnosti Porcela Plus a. s. a Concordia a. s., působil jako člen dozorčí rady, nikoli v obchodním vedení společnosti. Jeho úkolem bylo dohlížet na plnění závazků této skupiny Sklo a porcelán vůči České republice, která byla zastoupena Českou konsolidační agenturou, prostřednictvím fondu Tritton. Šlo se poměrně o dosti složitou strukturu, skupina Sklo a porcelán, jak vyplývá z usnesení vlády, byla pod dohledem státu, kde probíhal revitalizační proces, následně pokus o prodej. Hospodářská situace na trhu se stále zhoršovala a v roce 2008 stát rozhodl, že nebude pokračovat v revitalizaci tohoto segmentu hospodářské činnosti této skupiny a skupina celá vstoupí do insolvenčního řízení. Situace ve společnosti nebyla dobrá. Celá tato skupina byla pod tzv. dohledem státu. Ekonomická situace, včetně schopnosti splácet úvěry bank, byla velmi závislá na intervencích státu s tím, že v roce 2005 vybrala skupina Sklo a porcelán společnost Price Waterhouse Cooper jako organizačního a ekonomického poradce, jehož úkolem bylo navrhnout a provést celkovou restrukturalizaci společnosti ve skupině Sklo a porcelán, a to v součinnosti se syndikátem úvěrujících bank. Tato společnost zpracovala zprávu popisující ekonomickou situaci. Z tohoto rozboru jednoznačně vyplynuly nejenom ztráty akumulované společností Porcela Plus a.s. a jimi ovládanými společnostmi z předchozích let, ale i celá řada dalších ekonomických potíží a nedostatků, včetně řídicích a manažerských. Tato analýza, jakož i další dokumentace z této

doby, potvrdily nutnost tzv. krizového řízení skupiny a dozoru nad restrukturalizačním procesem ze strany České konsolidační agentury a on v této souvislosti byl zvolen do dozorčích rad obou těchto společností. Situaci v této skupině vláda začala řešit již v roce 2002, dříve než vstoupil do těchto společností, což dokumentuje usnesení Vlády ČR č. 745 ze dne 31. 7. 2002. Obžalovaný uvedl, že nemohl ekonomickou situaci v těchto společnostech žádným způsobem nikterak ovlivnit. Stát se rozhodl, že neposkytne další prostředky na revitalizaci této skupiny a tato skupina vstoupila do insolvenčního řízení. Právní stanovisko, vypracované pro společnost Tritton, bylo součástí podkladových materiálů pro valnou hromadu společnosti Žižkov Station Development, a.s. Obžalovaný zcela odmítl skutečnost, že by někoho informoval až dodatečně nebo v nějakém zpoždění. Uvedl, že společnost Žižkov Station Development, a.s. informoval před valnou hromadou, což vyplynulo i ze svědeckých výpovědí v přípravném řízení. Uvedl, že byl na podkladě právního stanoviska, které měl v té době k dispozici, přesvědčen, že překážka v tu chvíli mu nevznikla a mohl se stát, členem dozorčí rady. Za situace, kdy by někdo shledal nějaký problém v této souvislosti, tak by samozřejmě nebyl problém, že by se na jedné straně buď hlasovalo kvórem, které předepisuje obchodní zákoník pro přehlasování této záležitosti, popřípadě by se příslušným členem dozorčí rady, pokud by byly nějaké pochybnosti, nestal. Nikdo takové pochybnosti neměl a neuplatnil. Jako nepravdivé a spekulativní označil tvrzení obžaloby, že společně se svědkem Césarem měl vytvářet nějaká stanoviska a předkládat různým osobám. Společnost Tritton, právě v souvislosti se zhoršováním situace ve společnosti Concordia a. s. a Porcela Plus a. s., kdy zastupovala více zástupců a to nejen v těchto, ale i dalších společnostech celé skupiny Sklo a porcelán, si nechala vypracovat příslušné právní stanovisko, ze kterého vyplynulo, že překážka nastává v okamžiku, kdy konkurz je u konce, a podle tohoto stanoviska on také po celou dobu konal. Pokud se týká tvrzení obžaloby, že dne 3. 2. 2010 proběhla valná hromada společnosti Porcela Plus a.s., která ohledně jeho osoby konstatovala zánik funkce člena dozorčí rady, což se měl nejpozději po této valné hromadě dozvědět, jde o nepravdu, neboť o žádném zániku své funkce se nedozvěděl. Tomu svědčí i to, že v roce 2011 poté, co zjistil, že stále figuruje v obchodním rejstříku a byl přesvědčen o tom, že mandát mu skončil uplynutím doby, na kterou byl zvolen, požádal obě společnosti, aby uvedly tuto věc do souladu se skutečností a podaly návrh na výmaz z obchodního rejstříku z důvodu ukončení funkce uplynutím volebního období. Stejně tak se nesnažil něco zakrýt či obejít a zatajovat rozhodné skutečnosti. Jednal vždy naprosto otevřeně, o všech věcech informoval, snažil se věc řešit na základě právního stanoviska, které měl k dispozici. Ve společnosti Žižkov Station Development, a.s. informoval představitele společnosti, tj. členy představenstva, členy dozorčí rady a také o tom hovořil s právníkem této společnosti JUDr. Fiedlerem, který zpracovával všechny podklady pro jednání valné hromady. Obžalovaný také uvedl, že mu ve smyslu zmiňovaného stanoviska nenastala povinnost explicitně informovat valnou hromadu, neboť překážka výkonu funkce mu nenastala. V opačném případě by valnou hromadu informoval, a ta by rozhodla příslušným kvórem podle obchodního zákoníku, zda ho i přes tuto skutečnost do dozorčí rady zvolí či nikoli. Obžalovaný zdůraznil, že jej valná hromada zvolila 100% hlasů. Uvedl, že nikdo z těch, se kterými o tom hovořil, neměl pocit, že se to musí řešit na valné hromadě a proto valnou hromadu neinformoval. Čestné prohlášení, které podepsal, bylo ve společnosti Žižkov Station Development, a.s. vzorovým čestným prohlášením pro všechny orgány společnosti ve stejném znění. Obžalovaný ho neformuloval a byl přesvědčen, že v době podpisu prohlášení u něho jakákoli překážka u něj nenastala. Vycházel z právního stanoviska, ze kterého jasně vyplynulo, že překážka u něj nenastala a čestné prohlášení upravuje právě existenci této překážky. Uvedl, že rejstříkový soud nic nezjišťoval a spokojil se s čestným prohlášením. Obžalovaný uvedl, že byl seznámen se stanovami společnosti Žižkov Station Development, a.s. jako předseda dozorčí rady. Postupoval podle ustanovení těchto stanov. Informoval společnost o situaci včetně právního stanoviska, ze kterého vyplynulo, že překážka nevznikla. Znovu zopakoval, že právní stanovisko bylo vypracováno na základě žádosti společnosti Tritton Development Fund, ve

které působil i na podzim roku 2008. Důvod, proč tato společnost chtěla znát, jestli překážka vzniká či nevzniká, je zřejmá, neboť zástupci Trittonu byli zastoupeni ve skupině Sklo a Porcelán a tak potřebovali vědět, kdy případná překážka nastává, jakým způsobem se v této záležitosti mají chovat. Stanovisko si nechal vypracovat v roce 2010 vzhledem k tomu, že kandidoval do zastupitelstva hl. m. Prahy a působil v těchto orgánech, tak aby třeba v rámci předvolební kampaně tato skutečnost proti němu nebyla nějakým způsobem využita nebo zneužita, tak opět požádal osobně o vypracování mnohem podrobnějšího stanoviska v souvislosti s volbou do zastupitelstva hl. m. Prahy a s případným dalším jeho působením v orgánech zastupitelstva. Na valné hromadě společnost Žižkov Station Development, a.s. přítomen nebyl, a to bez konkrétního důvodu. Je právem člena orgánu společnosti být přítomen na valné hromadě, ale není to také jeho povinnost. Vzhledem k tomu, že vše bylo dopředu připravené, valná hromada probíhala zcela formálně, což vyplynulo i ze zápisu, tak nebyla účast budoucích členů dozorčí rady, a zvláště v situaci, kdy jeho volba byla opakovanou volbou, nikoli volbou novou a proto, že mu uplynulo funkční období, nutná. K tomu, z jakého důvodu šly společnosti sdružené ve skupině Sklo a porcelán do konkurzu uvedl, že existovala zhoršující se hospodářská situace a stát se rozhodl dále nepokračovat v revitalizačním procesu. To pak mělo za následek, že celá skupina vstoupila do insolvenčního řízení. Jaká je situace v současné době neví, nemá informace, neboť není členem orgánů těchto společností, má informace jenom z veřejných zdrojů. Stát se podílel na revitalizaci tohoto procesu. Stát dohlížel na tento proces a na základě několika usnesení Vlády ČR došlo k refinancování skupiny Sklo a porcelán. Revitalizace údajně dále nebude pokračovat. Špatná situace ve společnostech Sklo a porcelán vznikala průběžně, nikoli až po vstupu obžalovaného do orgánů této společnosti. Nelze usuzovat, a to i vzhledem k jeho postavení, na jakýkoli zásah, který by měl zásadní vliv nebo vůbec nějaký vliv na hospodaření těchto společností. On sám ve společnosti působil v dozorčí radě, tzn. dozorčí rada disponuje kontrolní funkcí, nikoli vedením společnosti. Zároveň byl do tohoto orgánu vyslán příslušnými věřiteli této skupiny a určitě celou dobu postupoval s péčí řádného hospodáře. V obžalobě je zmiňována valná hromada společnosti Porcela Plus a.s. konaná dne 3. 2. 2010, o konání této valné hromady vůbec nevěděl, nikdy se jí nezúčastnil. O jejích závěrech se nedověděl. Na žádné další jednání v probíhajícím insolvenčním řízení společnosti pozván nebyl.

Obžalovaný předložil soudu své dva dopisy, datované dnem 11. 4. 2011, adresované společností Porcela Plus a.s. a Concordia a.s., v souvislosti se sladěním skutečného stavu se stavem zapsaným v obchodním rejstříku, z nichž vyplývá, že obžalovaný žádal o výmaz své osoby z obchodního rejstříku v souvislosti se zánikem funkce uplynutím doby. Z výpisu rejstříkového soudu vyplynulo, že obžalovaný byl i nadále veden v rejstříku jako člen dozorčí rady společnosti. Zápis z mimořádné valné hromady není ve sbírce listin obchodního rejstříku založen. Obžalovaný uvedl, že z těchto důkazů vyplývá, že neměl možnost, jak se o závěrech přijatých na této mimořádné valné hromadě dozvědět a údajně účelově jednat.

Z výpovědi svědka L. S. bylo zjištěno, že v roce 2009, v souvislosti s přípravou valné hromady společnosti Žižkov Station Development, a.s., který je společným podnikem Českých drah a.s. a Sekyra Group a.s., nebyl informován od jejich partnera Českých drah, a.s., že pan B. byl nominován do dozorčí rady této společnosti. Uvedl, že se konala valná hromada, která zvolila pana B. za předsedu dozorčí rady. V následujícím roce proběhlo jednání dozorčí rady a v roce 2011 pan B. z dozorčí rady odstoupil. Uvedl, že průběhu dozorčí rady byl zcela jasně informován o stanovisku advokátní kanceláře, že nemá být překážka v členství pana B. ve statutárním orgánu Žižkov Station Development, a.s., tedy v dozorčí radě. Věděl, že existuje stanovisko společnosti Baker & McKenzie, toto stanovisko viděl a z tohoto stanoviska, dle jeho názoru, jednoznačně vyplynulo, že zde není žádná překážka členství pana B. v dozorčí radě. Svědek uvedl, že

v souvislosti s přípravou valné hromady a dozorčí rady měl možnost vidět předmětné stanovisko uvedené advokátní kanceláře, a to pro něj bylo zásadní. Neměl tedy žádný další důvod cokoli dalšího, v této záležitosti projednávat. Společnosti Žižkov Station Development, a.s. žádná škoda nikdy nevznikla, to prohlašuje nejen jako člen dozorčí rady, ale i jako akcionář společnosti. Zopakoval, že stanovisko advokátní kanceláře měl k dispozici, přečetl si ho a to jej ubezpečilo v tom, že není překážka k členství v dozorčí radě. Nebyl důvod se tímto stanoviskem neřídít. Valné hromady se neúčastnil, dokumenty valné hromady neměl důvod studovat. Předmětné stanovisko měl k dispozici, protože to souviselo se členstvím v orgánech.

K tomu obžalovaný uvedl, že jeho členství v dozorčí radě Žižkov Station Development, a.s. bylo ukončeno dříve, než bylo zahájeno jeho trestní stíhání, bylo to v lednu roku 2011 a bylo to z jeho popudu, na základě toho, že byl zvolen náměstkem primátora.

Z výpovědi svědka A. C. bylo zjištěno, že je společníkem advokátní kanceláře Baker & McKenzie, byl k obžalovanému ve vztahu advokát – klient. Pokud se jedná o druhý posudek, tak ten byl připravován pro obžalovaného.. V roce 2011 kancelář pracovala pro ČSOB, pro fondy, které banka ovládala a zpracovávala ve vztahu k tzv. sklářské skupině. To byla skupina společností, která v zásadě byla nějakým způsobem organizována. Oni (advokáti) vždy zastupovali akcionáře na různých valných hromadách. Proces to byl dlouhodobý, protože došlo ke správě určitého majetku a někdy v letech 2005-2006 se začala celá sklářská skupina dostávat do velkých finančních problémů. Jejich advokátní kancelář pomáhala s nějakou restrukturalizací. V roce 2008 bylo poměrně jasné, že celá sklářská skupina se z hlediska financování blíží ke konkurznímu řízení. Připravili celou řadu stanovisek z různých pohledů. Pokud jde o toto konkrétní stanovisko, byl kontaktován panem O. P., jedním z ředitelů společnosti Tritton Development Fund, což je zahraniční fond. Za fond jej požádal a dotázal se, zda by byli schopni podat stanovisko k otázce, se kterou si jejich interní právníci si nevědí úplně rady. Jednalo se o otázku, kdy začíná překážka ve výkonu funkce podle § 38 I obchodníku zákoníku. Svědek uvedl, že je specialistou na obchodní právo. Všechna stanoviska vznikají minimálně tak, že na nich pracuje tým advokátů. Uvedl, že v předchozí praxi se s touto problematikou nesetkal. Otázka vzniku doby, kdy tato překážka vzniká, není úplně jasná. Před tím na to nebyl jako advokát nikdy dotazován. Myslí, že to byli interní právníci z banky a říkali, že to četli a nevědí, jak vykládat konkrétně vznik časového údaje, kdy překážka vzniká. On jako advokát dospěl k názoru, že zákonodárcem není tato otázka nejlépe koncipována. Byli postaveni před dilema, které spočívalo v tom, k jakým závěrům dospět, protože se to dá vysvětlit dvěma právními názory. Došli k tomu, že časový moment, kdy vzniká překážka výkonu funkce, je až daleko v závěru tohoto konkurzního řízení, ne na počátku nebo v jeho průběhu, ale teprve až když se blíží konec konkurzního řízení, že překážka výkonu funkce počíná běžet až od právní moci usnesení soudu o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je nepostačující nebo usnesení o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. Tam, kde to zákonodárce „zvoře“, než dojde k nějaké nápravě, bývají různá stanoviska. Podle jeho názoru chybí v ust. § 38 I nějaká jistota z hlediska časové osy. Díval se do nového připravovaného zákoníku o obchodních korporacích a tento koncept je staoven samozřejmě úplně jinak, časový moment je jednoznačně stanoven. Komentář k § 38 I odst. 3, který napsala JUDr. Štenglová, stanoví počátek běhu lhůty, po kterou trvá překážka výkonu funkce podle odst. 1. Sporné ustanovení posuzovali koncepčně tak, že odst. 1 hovoří o charakteru překážky, měla by tam být stanovena nějaká doba (okamžikem prohlášení konkursu nebo podobně), odst. 2 mluví o tom, vůči komu vzniká překážka, odst. 3 je jediný, který mluví o nějakých lhůtách, pokud pomine odst. 6, odst. 4 a 5 jsou výjimky. Říkali si, že není možné, aby konkurz běžel třeba i 5 let a aby ti členové představenstva nebo dozorčí rady byli tzv. infekční a teprve na konci, aby konkurz dopadl jinak než podle odst. 3 písmen a) a b).

Uvedl, že první stanovisko pro společnost Tritton Development Fund zpracovával on, druhé stanovisko konzultoval s jednou kolegyní. Druhé stanovisko bylo širší, bylo tam více mladších právníků, kteří to dávali dohromady. On jej potom pouze revidoval, ještě s jedním dalším kolegou. Připouští dvojí výklad, ale o počátku nemá pochybností a odvolává se na výsledek své právní analýzy. Uvedl, že pokud dnes by se měl k této otázce vyjadřovat a vypracovat novou právní analýzu, zřejmě by zásadně ji napsal stejně, neboť by tam pouze dodal výhradu, že neposuzují názory nebo pohledy z hlediska orgánů činných v trestním řízení. Uvedl, že obžalovaného potkal někdy v roce 2001, na nějaké společenské akci. V souvislosti s tímto případem si uvědomil, že jej vlastně vůbec nezná, nikdy spolu nekomunikovali, neprobírali žádné záležitosti a pokud vypracovávali posudek, vypracovávali jej pro společnost Tritton Development Fund. Nejednalo se o žádnou účelovost, zcela jasně si vyhrazuje, aby nebyl nařknut a obviňován z toho, že jednal účelově. Pokud se týká skupiny Sklo a porcelán, která spadla do konkurzu, tíživá situace nastala v letech 2004-2005. Může pouze jako zprostředkovatel říci to, co jim bylo sděleno na valných hromadách a co viděl ve výročních zprávách. Ví, že byla krize ve sklářském průmyslu, banky odmítaly dlouhodobě restrukturalizovat dluh. V zásadě tato situace na trhu a neochota restrukturalizace, byť se skupina pokoušela vydat nějaké dluhopisy, přicházela s dalšími variantami. Nakonec se ukázala jako osudová pro celou skupinu a celá skupina byla postupně nucena přejít ke konkurznímu řešení. Advokátní kancelář nebo ti, kteří radili nebo nějakým způsobem zpracovávali dokumenty, podklady, smlouvy či analýzy, nikdy nepřišli s panem B. do styku. Nikdy neslyšel ani neviděl nějaké podklady, kde by B. figuroval aktivně v nějakých řídicích procesech této společnosti. Tato společnost byla řízena tak, že 50% akcionářem byl pan K. a pan S., což byly osoby, které vlastně ovládaly společnost včetně jejích každodenních činností. Oni byli těmi mozky a hlavami jejich aktivity a druhý 50% akcionář byla ČSOB a stát, a stát pouze dožíral na to, aby po pádu IPB, protože to byla aktiva, která byla součástí pádu IPB, se dostal k maximálně možnému počtu aktiv. Byla tam spíše taková dozorcí kontrolní činnost ze strany všech ostatních 50% akcionářů, kteří byli sdruženi pod různými hlavičkami, včetně Tritton Development Fund. Nikdy tam neviděl aktivní zastupování panem B. Bylo mu řečeno, že je tam za Českou konsolidační agenturu v některých těchto orgánech, aby dožíral, aby měl informace zevnitř a mohl nějakým způsobem český stát spravovat o tom, co se ve společnosti děje.

Svědék se dále vyjádřil k námitce státního zástupce o tom, že v jiném případě, na valné hromadě v roce 2010, jednal jinak, než uvedl ve své právní analýze. Uvedl, že tehdy hlasoval podle instrukce, kterou dostal. Nepřezkoumával návrhy jiných společností, to bylo rozhodnutí představenstva Porcela Plus, a.s.. On tam vystupoval jako minoritní akcionář, dostal hlasovací instrukci a hlasovat tak musel. Ty věci byly zřejmě předjednány mezi managementem Porcela Plus, a.s. a akcionáři. To byla mechanická záležitost., přišel tam a podle instrukce řekl ano, ano. Svědek uvedl, že jeho hlasování na uvedené valné hromadě nemá žádný vliv na vydané právní stanovisko, které je obsaženo ve spise a za kterým si i nadále jednoznačně stojí.

Z výpovědi svědka L. A. bylo zjištěno, že byl ve společnosti Žižkov Station Development, a.s. od jejího založení. Uvedl, že byl informován B. o možné překážce pro výkon funkce a měl k dispozici stanovisko advokátní kanceláře Baker & McKenzie, které bylo obsahem dokumentace přípravy na valnou hromadu. Informace pro valnou hromadu se dávají dohromady přibližně v období měsíc před konáním valné hromady spolu s programem valné hromady. Dostal to se složkou, která se valné hromady týkala. Skutečně informován byl. Prohlášení používají ve všech firmách podle vzorového dokumentu, je si vědom toho, že je v něm uvedeno, že obžalovanému překážka nevznikla. Právní posudek skutečně dostal a věděl o něm. Posudek hovořil o tom, že není třeba se touto otázkou na valné hromadě vůbec zabývat. Všechny dokumenty připravují před valnou

hromadou. Valná hromada probíhá relativně rychle a formálně. Mají již předpřipraven text předem, dají na stůl svazek dokumentů, které se valné hromady týkají a kdo té valné hromadě předsedá, v tomto případě se domnívá, že to byl dokonce on sám. Pak se čte předpřipravený zápis a projde se celou agendou a to trvá tak 20 minut. Uvedl, že právní problematika mu není nejbližší, je stavebním inženýrem. Tenkrát celou agendu valné hromady připravoval F., s nímž o této věci hovořil. Nutno vzít v úvahu, že v této době nebyl důvod stanovisko nějak rozporovat. B. předložil, že není potřeba to projednávat, tak on jako manažer společnosti a předseda představenstva, necítil žádnou potřebu říkat, že to tak není nebo není pravda a že by se měli chovat jinak. Právník to přesto tuto záležitost posoudil. Bavili se o tom a potvrdil, že jsou nějaké dva možné názory. Žádný rozbor, že by si ho žádali sami nebo žádali nějaké další stanovisko, nebo že by třeba objednávali nějaký rozbor, nebyl nutný. Společnost byla činná asi půl roku. Panu B. a S. vypršelo funkční období někdy z kraje roku 2009 nebo koncem roku 2008, přesně si nepamatuje. V okamžiku, kdy to zjistili, což bylo s více než půlročním zpožděním, tak svolali mimořádnou valnou hromadu, kde je zvolili do nového funkčního období. Dle požadavku Českých drah byla odměna B. asi 1 000,-- Kč ročně. U pana B. nastala ještě specifická situace, on vlastně nebyl zvolen od začátku roku 2009, takže za ním de facto přišli a tu volbu udělali až někdy v září, takže on se té odměny za rok 2009 zcela vzdal. Jednalo se tedy o 1 000,-- Kč za rok 2010. Společnosti Žižkov Station Development, a.s. za dobu činnosti B., nevznikla žádná škoda. Navíc dozorčí rada, když hlasovala, tak hlasovala vždy jednomyslně ve třech členech, takže i kdyby pan B. nehlasoval, tak by hlasování dopadlo stejně. Dozorčí rada ani nedala žádný konkrétní pokyn managementu. Má za to, že jenom odsouhlasili, že ztráta, kterou měli, se přesouvá do neuhrazené ztráty minulých let, co se týká účetnictví. Uvedl, že by B. stejně zvolili. Byl nominován akcionářem České dráhy, a.s., takže by neměli důvod nevyhovět. Pokud hovoří za společnost Sekyra Group, tak by s tím souhlasili a neměli by s převolením žádný problém. Uvedl, že společnost Sekyra Group ve společnosti Žižkov Station Development, a.s. má 49% podíl. Žižkov Station Development, a.s. je jenom manažerský podnik. Všechny manažerské činnosti pro Žižkov Station Development, a.s. z titulu smlouvy, která reguluje fungování této společnosti, zajišťuje stejně společnost Sekyra Group, tak jinak 100% exekutivy dělá Sekyra Group a 100% financí. Je to financování čehokoli, ať už je to projektová činnost nebo odměny, tak to také financuje Sekyra Group.

Z výsledku svědka M. F. soud zjistil, že působí jako advokát obchodně právní agendy pro společnost Žižkov Station Development, a.s. Svědek byl zbaven mlčenlivosti, ale přesto uvádí, že mezi ním a obžalovaným nebyl vztah advokáta a klienta. Vždy zpracovával agendu Žižkov Station Development, a. s. a před konáním valné hromady probíhaly vždy neformální přípravy. V rámci těchto neformálních příprav byl seznámen se stanoviskem advokátní kanceláře Baker & McKenzie ohledně dvojího výkladu ustanovení 38 I obchodního zákoníku. Neví, kdo stanovisko předložil, protože praxe na Českých drahách, což je jeden z akcionářů Žižkov Station Development, a. s., nebyla jednotná v tom, kdo vyřizuje agendy valných hromad. Dnes je tam speciální referent, speciální odbor. Tehdy to bylo tak, že to předkládali různí lidé, takže si nepamatuje, kdo to byl, zda to byl pan B. osobně, nebo někdo jiný z Českých drah. Jisté je, že pan B. byl v podstatě nominován společností České dráhy a on ho bral jako člověka Českých drah. Uvedl, že právní stanovisko bylo předneseno. Bylo takové, že výkladem § 38 I obchodního zákoníku lze dojít k tomu, že překážka výkonu člena funkce statutárního orgánu k obchodní společnosti nastává okamžikem uvedeným v odstavci 1 tohoto ustanovení, tzn. v případě, že je vydáno usnesení, resp. dojde k rozvrhu majetku konkurzní podstaty, popřípadě je vydáno soudem usnesení, že nepostačuje majetek a nebo je rovnou zamítnut insolvenční návrh. Uvedl, že právní analýzu kanceláře Baker & McKenzie zná. Dospěl k závěru, že u obžalovanému ve společnosti Žižkov Station Development, a.s. překážka nenastala a tudíž s ní není třeba nakládat a projednávat ji

zvlášť na valné hromadě. Je to i jeho vlastní názor. Uvedl, že toto stanovisko bylo součástí podkladů pro neformální přípravu valné hromady. Vždy před valnou hromadou připraví scénář a samotný průběh valné hromady. V případě dvojčlenné společnosti o dvou akcionářích je velmi neformální. Zaznamená se jen průběh hlasování o těch bodech, ale v případech této společnosti a v případě jednoduchých rozhodnutí bylo vše připraveno předem. Uvedl, že na přípravných jednání se tato otázka řešila. Možná proběhla jedna, dvě schůzky, ale telefonickými a osobními schůzkami se projednává program valné hromady a na těchto neformálních přípravných jednání se dospělo k závěru, že tato otázka se dále projednávat nebude, neboť to není vůbec třeba. Uvedl, že na závěr přípravných jednání se neřešila tato otázka, ale domnívá se, že pokud by dospěli k závěru, že je nutno tuto otázku zvlášť projednávat a převolit např. B., tak by to bylo zařazeno do programu valné hromady a pan B. by stejně byl zvolen do dozorčí rady a to i kdyby právní názor advokátní kanceláře Baker & McKenzie, který se odvolává na počátek běhu této lhůty, tak by stejně B. byl orgány převolen a do této funkce ustanoven. I kdyby tam tato překážka byla, tak by podle jeho názoru, jak vnímal atmosféru přípravných jednání, byl B. stejně odsouhlasen do dozorčí rady a to i s touto překážkou podle odst. 6 § 38 I obchodního zákoníku. Pokud se týká dokumentů, které připravoval a dal B. k podpisu, konkrétně čestné prohlášení, uvedl „je to vzorový dokument, který je používán společností Žižkov Station Development, a.s. pro všechny členy statutárních orgánů“. Standardně ho zpracovávala, domnívá se, sekretářka společnosti, která pouze měnila jména, případně bydliště fyzických osob a on ověřil podpis pana B. pod touto listinou. Na dotaz, z čeho vyplývá, že pan B. splnil předpoklady hned v úvodu, je to patrné v prvním odstavci, kde je vysloveně odkaz na § 38 I obchodního zákoníku. Vzpomíná si na podpis této listiny, neboť B. byl poměrně vytížený člověk a bylo pro něj dosti obtížné, i pro zaměstnance Žižkov Station Development, a.s. ho zastihnout. Podařilo se s ním sjednat schůzku za účelem podpisu tohoto prohlášení tak, že se s ním sešel v budově magistrátu ve Škodově paláci a pan B. vyšel z nějaké schůze a on mu předložil toto prohlášení, seznámil ho s jeho obsahem, nebo si jej sám dokonce přečetl. Předložil mu průkaz totožnosti a on si poznamenal jeho údaje a podpis ověřil. Není mu nic známo o tom, že by v souvislosti s činností B., co by předsedy dozorčí rady, společnosti Žižkov Station Development, a.s. vznikla nějaká škoda. S ohledem na medializaci případu ještě tuto možnost prověřovali. Na společnost přišlo několik výzev občanského sdružení Oživení, nechť se tato škoda vymáhá, tudíž se to analyzovalo a vedoucí pracovníci společnosti a on sám jako právní zástupce, došli k závěru, že žádná škoda činností a konáním B. společnosti nevznikla. Záležitost pana B. v dozorčí radě je podle jeho názoru uzavřena. To, že B. na počátku tohoto roku rezignoval na post předsedy dozorčí rady, tak člena dozorčí rady, vzaly orgány společnosti na vědomí a B. je vymazán z obchodního rejstříku.

Z výpovědi svědkyně J. Š. bylo zjištěno, že v té době pracovala na odboru správy majetkových účastí, tudíž byla pověřena představenstvím jít na valnou hromadu (společnosti Žižkov Station Development, a.s.) Na této valné hromadě, nebo před ní, nebyla informována o právním stanovisku advokátní kanceláře Baker & McKenzie o možnosti či nemožnosti vykonávat funkci v orgánech společnosti u B., ale neví, zda to nebylo známo někomu jinému. Ona si přesně na tuto okolnost nepamatuje. Vyhledávala si zápis z řádné valné hromady, aby se na to upamatovala. Uvedla, že si však pamatuje, že B. předkládal právní stanovisko, bylo zakládáno do nějakých dokumentů společnosti Žižkov Station Development, a.s. Pokud si dobře vzpomíná, byl to B., který tam toto stanovisko dával. Nepamatuje si, opravdu neví, že na dozorčí radě, které se zúčastnila, toto stanovisko bylo předloženo. Uvedla, že byla pouze pověřena představenstvím, takže si myslí, že se jednalo pro ni o novou skutečnost, ale skutečně od té doby uplynuly již 2 roky a přesně si na věc nepamatuje. Uvedla, že pracovala na odboru správy majetkových účastí. Zúčastnila

se více valných hromad, kde měla majetkovou účast společnost České dráhy, která má asi 20 majetkových účastí, takže vždy květen, červen jsou řádné valné hromady, pak mimořádné valné hromady, takže do roka jich je velmi značné množství a proto si na věc přesně nepamatuje. Uvedla, že vlastně pobíhala z jedné valné hromady na druhou, spolu ještě s jednou svojí kolegyní, nebo kolegou, takže není vůbec jednoduché si na věc pamatovat.

Soud dále provedl dokazování listinnými důkazy, a to zápisem z dozorčí rady společnosti, prohlášením, zápisem z valných hromad, prezenční listinou z valných hromad, návrhem na zápis do obchodního rejstříku. Dále soud podrobně provedl důkaz přečtením memoranda společnosti Baker & McKenzie ze dne 10. 09. 2008 a dále zprávou Baker & McKenzie ze dne 16. 07. 2010, která byla zmiňována ve výpovědi obžalovaného a všech svědků. Dále soud provedl důkaz usnesením Vlády ČR č. 745 ze dne 31. 7. 2002, potvrzením o zaměstnání obžalovaného a výpisem z obchodního rejstříku. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti Porcela Plus a.s. se podává, že B. je nadále zapsán jako člen dozorčí rady. Dále soud provedl důkaz zápisem z jednání dozorčí rady Žižkov Station Development, a.s., prohlášením a podpisovým vzorem člena dozorčí rady a zápisem mimořádné valné hromady této společnosti.

K těmto důkazům uvedl obhájce obžalovaného, že jestliže překážka nevznikla v době, kdy se o ní jednalo, jak tvrdí stanovisko, a valná hromada to vzala za prokázané, tak není třeba činit o ní žádný zápis, protože překážka nevznikla do dnešního dne, neboť konkurz do dnešního dne nebyl pravomocný.

Na základě hodnocení důkazů provedených v hlavním líčení věc dospěl k následujícím závěrům:

Přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první trestního zákoníku se dopustí ten, kdo uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje v podkladech sloužících pro zápis do obchodního rejstříku, nadačního rejstříku, rejstříku obecně prospěšných společností nebo rejstříku společenství vlastníků jednotek anebo v takových podkladech zamlčí podstatné skutečnosti. Obžalovanému je obžalobou kladeno za vinu uvedení nepravdivých údajů v podkladech sloužících pro zápis do obchodního rejstříku. Popsaného jednání se pachatel musí dopustit ve smyslu § 13 odst. 2 tr. zákoníku úmyslně.

Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že v obžalobě označený skutek je trestným činem. Žalovaný trestný čin vyžaduje úmyslné zavinění, v daném případě nelze dovozovat u obžalovaného úmysl přímý, soud se tedy zabýval zejména otázkou, zda lze dovodit v jednání obžalovaného úmysl nepřímý, tedy jeho možné vědomí o tom, že svým jednáním může porušit zákon a pro případ, že je způsobí, i jeho srozumění s ním. Obžalovaný od počátku přípravného řízení namítal a i před soudem se hájil tím, že se v otázce vzniku překážky výkonu funkce statutárního orgánu se řídil právním stanoviskem advokátní kanceláře Baker & McKenzie, o jeho správnosti nezapochyboval. Z výpovědí svědků, profesí právníků, C., který stanovisko vypracoval a F., který jako právník zpracovával podklady pro valnou hromadu společnosti Žižkov Station Development a. s. nevyplývalo, že by obžalovaného snad v jeho důvěře ve správnost stanoviska a tím jeho postupu někdy či nějak „zviklali“, sami uvedli, že nadále považují původní stanovisko stran počátku běhu lhůty překážky výkonu funkce za správné.

Soud se v této souvislosti řídil zejména zásadou bezprostřednosti, tedy přímého dojmu ze svědeckých výpovědí a výsledků provedeného dokazování a hodnotil zejména, zda závěry právního stanoviska právní kanceláře Baker & McKenzie v. o. s., nevykazují znaky zjevné

účelovosti, což na podkladě jejich obsahu a výpovědi zpracovatele svědka A. C., dovést nelze a tedy z těchto důkazů, a ani z jiných, to nevyplynulo. K tomu přistupuje i fakt, který byl obžalovaným zmíněn a svědkem C. potvrzen, že uvedené právní stanovisko bylo zpracováno již dříve, než se mohlo obžalovaného dotýkat a nikoli k zadání či k osobě obžalovaného, a okrajově i fakt, že zmíněná advokátní kancelář vypracovala další stanovisko, shodných závěrů, které obžalovaného mělo utvrdit, na jeho počínání k datu uvedenému v obžalobě však již vliv mít nemohlo. Pokud se týče postupu obžalovaného v tom smyslu, zda informoval společnost Žižkov Station Development a. s. před či při v průběhu valné hromady konané dne 15. 10. 2009 o překážce výkonu funkce, resp. o obsahu stanoviska advokátní kanceláře, že mu překážka dosud nenastala, pak z pohledu soudu takové zjištění nemá na posouzení trestnosti jednání obžalovaného přílišný vliv. **Pokud totiž obžalovaný o správnosti svého statutu nepochyboval, neměl ani důvod příslušné orgány společnosti či akcionáře informovat o možném „rozdílném“ pohledu na danou právní problematiku a tudíž neměl ani důvod je seznamovat s obsahem stanoviska.** Opačný postup by již pochybnosti o nepřímém úmyslu obžalovaného mohl zavdat, nicméně z obsahu výpovědí svědků opět nevyplynulo, že by předmětná právní problematika činila komukoli takový výkladový problém, na který by obžalovaného, případně společnost či akcionáře upozornili. Jiný závěr či pochybnost o účelovosti závěrů právního stanoviska ze dne 10. 09. 2008 a výpovědí svědků C., F., S., A., kteří vypovídali ohledně svého vědomí o existenci předmětného právního stanoviska a svého přesvědčení o jeho správnosti, v zásadě shodně, nelze dovést. Postačující pro jiný závěr soudu není ani zjištění, že svědek C. zastupující akcionáře ve společnosti Porcela Plus a. s., v obdobné situaci hlasoval pro postup představující jiný právní závěr, než který je obsažen v předmětném právním memorandu ze dne 10. 09. 2008. Pokud uvedený svědek tento svůj postup zdůvodnil přímým pokynem akcionáře, jehož zastupoval, a jiný důkaz svědčící pro účelovou výpověď svědka neexistuje, pak soud nemá oporu pro jinou úvahu či hodnocení. Změnu v důkazní situaci nepřinesl ani výslech svědkyně Š., která uvedla, že ona sama osobně nebyla před konáním valné hromady či na ní informována o právním stanovisku kanceláře Baker & McKenzie, ale neví, zda to nebylo známo někomu jinému, již si nevzpomíná. Jak již bylo shora uvedeno, pakliže neexistovaly pochybnosti o počátku běhu lhůty, resp. závěr právního stanoviska byl obecně akceptován, nebyl důvod zvláštního projednání na valné hromadě. Soud dále z provedeného dokazování nezjistil a obžaloba ani nepředložila žádné indicie o tom, že by stanovisko kanceláře Baker & McKenzie ze dne 10. 09. 2008 bylo vyhotoveno dodatečně, tzn. na pozdější objednávku.

Lze tedy stěží přisuzovat obžalovanému k tíži, že se při úvaze o počátku běhu lhůty pro překážku výkonu funkce řídil právním názorem vypracovaným advokátní kanceláří, navíc akceptovaným i právním zástupcem společnosti Žižkov Station Development a. s., zpracovávajícím podklady pro jeho zvolení na valné hromadě dne 15. 10. 2009. Shodně též rozhodnutí NS ze dne 19. 01. 2011, sp.zn. 5 Tdo 848/2010, z něhož vyplývá závěr, že „...*jestliže se laické osoby spolehnou na informace advokáta, jako osoby práva znalé, aniž by měly nějaké věrohodné signály, z nichž by mohly dovést nesprávnost takových informací, nelze u nich zpravidla dovést úmyslné zavinění ve vztahu k vzniku tvrzené škody na podkladě jejich jednání v právním smyslu.*“ Otázka věrohodnosti signálů, z nichž by mohl obžalovaný dovést jejich nesprávnost do značné míry souvisí s hodnocením jednoznačnosti výkladu ustanovení § 38 I obchodního zákoníku, resp. hodnocením naplnění objektivní stránky trestného činu tak, jak bude rozepsáno níže.

Státní zástupce ve svém závěrečném návrhu uvedl, že subjektivní stránka trestného činu je dána již tím, že obžalovaný uvedl nepravdivé údaje pro zápis do obchodního rejstříku, neboť věděl, že byl členem dozorčí rady společností Concordia, a. s. a Porcela Plus, a. s., debaty o

výkladu ustanovení § 38 I obchodního zákoníku jsou nadstavbou, nic nemění na podstatě věci. Zjednodušeně řečeno tedy to, že je nepodstatné, zda překážka výkonu funkce je či není, podstatné pro posouzení je nepravdivé prohlášení obžalovaného. S tímto závěrem se však soud neztotožnil. To, zda obžalovaný uvedl nepravdu či pravdu, protože byl v orgánu společnosti, která „skončila v konkurzu“ bude platit i v neomezené době po ukončení konkursu, ať již skončil či skončí jakkoli, a proto je tento údaj sám o sobě irelevantní. Důležité je však to, zda existovala ona překážka, na kterou míří příslušné čestné prohlášení obžalovaného ze dne 27.10.2009 a tudíž je nutno zkoumat skutečně jen to, **zda vyplněním uvedeného čestného prohlášení je deklarována existence překážky výkonu funkce, tj. zda někdo zatajuje nikoli to, že byl členem nějakého orgánu společnosti skončivší v konkurzu, ale to, že taková překážka existuje.** Ono zatajení předpokládá nutně vědomí toho, kdo zatajuje, že překážka výkonu funkce skutečně existuje (případně by mohla existovat). Soud však nezjistil, že by obžalovaný „zatajoval“, že překážka výkonu funkce neexistovala.

Soud proto neshledal v jednání obžalovaného subjektivní stránku, jejíž absence znamená, že jednání popsané v obžalobě není trestným činem.

Se závěrem o absenci subjektivní stránky do určité míry souvisí i otázka existence objektivní stránky žalovaného trestného činu, kterou soud v jednání obžalovaného dovedl, avšak s určitou mírou výhrad, které závěr o absenci úmyslu v jednání obžalovaného podporují a dokreslují jej.

Předně lze konstatovat, že výklad ustanovení § 38 I obchodního zákoníku (dříve § 31a) v otázce faktického počátku běhu lhůty překážky výkonu funkce není na první pohled jednoznačný, nejednoznačnost lze dovést již z komentáře k aktuálnímu znění obchodního zákoníku, kde je uvedeno, že *„ustanovení § 38 I odst. 3 stanoví počátek běhu lhůty, po kterou trvá překážka výkonu funkce podle odstavce 1.“*

Zda jsou možné různé výklady ustanovení § 38 I obchodního zákoníku, vyplynulo i z výsledků svědků v hlavním líčení, z právních závěrů státního zástupce a obhájců obžalovaného. Soud pouze konstatuje, že v rámci hlavního líčení vzniknuvší debatu o výkladu ustanovení § 38 I obchodního zákoníku neposoudil jako zcela vybočující z mezí reálného logického výkladu daného ustanovení a tedy účelově vedenou obhajobou obžalovaného. I podle názoru soudu jsou v zásadě možné dva právní výklady ustanovení § 38 I obchodního zákoníku:

a) odstavec 1. stanoví, kdy je výkon obdobné funkce vyloučen, přičemž odstavec 3. již dobu trvání překážky jen upřesňuje, a to tak, že překážka podle odstavce 1. existuje (existovala) po dobu od prohlášení konkursu do jeho pravomocného zrušení (po splnění rozvrhového usnesení) a poté trvá (a dále potrvá) ještě další tři roky. Odstavec 3. jen stanoví maximální dobu, po kterou má být od skončení konkursu na statutární orgán, člena statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby nahlíženo jako na „nespolehlivou“ osobu.

b) odstavec 1. stanoví, kdy je výkon obdobné funkce vyloučen, přičemž odstavec 3. vymezuje dobu od kdy do kdy toto omezení trvá, tedy od kdy do kdy je možno považovat dotčený statutární orgán (jeho člena nebo člena jiného orgánu právnické osoby) jako „problematický“. Počátek takové lhůty je přitom určen až okamžikem, od něhož je zcela jasné (soudem potvrzené), že úpadek společnosti byl skutečný a zaviněný ze zákona odpovědnými statutárními orgány. Tento výklad neznemožňuje dotčeným statutárním orgánům účast v jiných společnostech po dobu konkursního řízení, v rámci něhož navíc může dojít

k úplnému vyrovnání s věřiteli a tudíž i ke zrušení konkursu z jiného důvodu než v odstavci 3. Nemůže tedy dojít k tomu, že by osoby ve statutárních funkcích mohly být např. po řadu let omezovány překážkou výkonu funkce pro kterou nakonec, v budoucnu, nebudou zákonné podmínky.

Již samotná naznačená výkladová konkurence značnou měrou také přispívá k závěru a úvaze soudu o neexistenci, resp. nenaplnění subjektivní stránky trestného činu.

Soud se při výkladu ustanovení § 38 I přiklonil k verzi obžaloby, jejíž konstrukce není nelogická a podporuje ji i obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 455/2005, který se překážkou výkonu funkce zabývá v obchodněprávní věci, nezabývá se konkrétně výkladovou problematikou, nicméně dovozuje, že podle § 31a (nyní § 38 I) obchodního zákoníku nemůže být statutárním orgánem, členem statutárního orgánu či jiné orgánu právnické osoby *po dobu od prohlášení konkursu do uplynutí tří let od zrušení konkursu nebo po dobu tří let od zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku* osoba, která v době od jednoho roku před podáním návrhu na prohlášení konkursu, vykonávala činnost jako statutární orgán v právnické osobě, na níž byl prohlášen konkurz.

Soud se dále (i když při současném formálním pojetí trestného činu a konstatovanou absenci subjektivní stránky spíše nad rámec) zabýval otázkou subsidiarity trestní represe jako základní zásady trestního práva vymezené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, přihlížející přitom k aktuální judikatuře. Podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, jde o aplikaci trestního práva jako krajního prostředku. Pojem společenské škodlivosti se vztahuje ke spáchanému činu, který zasáhl zájmy chráněné trestním zákonem, a v tomto smyslu je tedy „poškodil“. Trestní zákoník společenskou škodlivost včetně jejích stupňů blíže nedefinuje a ponechává řešení potřebné míry společenské škodlivosti z hlediska spodní hranice trestní odpovědnosti na zhodnocení konkrétních okolností případu, v němž to bude s ohledem na princip ultima ratio přicházet v úvahu, orgány činnými v trestním řízení a v konečné fázi soudem – viz usnesení NS sp.zn. 3 Tdo 1224/2011 a v právní nauce viz P. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I, Komentář, C.H.B. Praha 2009, str. 94. Soud tedy hodnotil konkrétní okolnosti této věci a vzal v úvahu skutečnosti, které v průběhu dokazování vyšly najevo. Účelem ustanovení § 38 I obchodního zákoníku je zabránit osobám, které svou činností ve statutárních orgánech společností přispěly, resp. jsou odpovědné za krach společností v podobě prohlášení konkurzu na ně. V této věci obžalovaný uvedl, že byl do společností v tzv. skupině Sklo a porcelán v podstatě státem „dosazen“ v době, kdy již nemohl jejich ekonomickou situaci, která byla špatná, nijak ovlivnit. K tomuto tvrzení předložil usnesení vlády č. 745 ze dne 31. 7. 2002. Poté, co se stát rozhodl, že neposkytne další prostředky na revitalizaci uvedené skupiny společností, vstoupila skupina do insolvenčního řízení. Lze tak stěží klást obžalovanému za vinu způsobení úpadku ve společnostech tzv. skupiny Sklo a porcelán ve smyslu účelu koncipování překážky výkonu funkce podle § 38 I do obchodního zákoníku. Nebylo dále ani zjištěno, že by obžalovaný svým jednáním způsobil jakoukoli škodu a nebylo ani zjištěno, že by se sám obohatil, nepřihlížející přitom k odměně 1 tisíc Kč ročně za funkční činnost ve společnosti Žižkov Station Development, a.s.

Dále se soud zabýval otázkou, zda existují mimotrestní prostředky postihu, z oblasti práva obchodního, občanského či správního, aniž by takové odpovídající prostředky nalezl. To ovšem neznamená, že jednání obžalovaného je nutno pouze a jedině považovat za trestné proto, že „nepostačí užití nástrojů civilního práva“, které ovšem pro tento případ neexistují. Bylo by možno se zabývat otázkou např. platnosti úkonů činěných odpovědnými osobami,

resp. spíše obžalovaným za společnost Žižkov Station Development, a.s. v době, kdy nesplňoval pro výkon funkce předpoklady, které (úkony) pokud by byly shledány neplatnými, by mohly pro společnost znamenat určitou ztrátu či postih, který by bylo možno následně po obžalovaném vymáhat. Podání žaloby v uvedeném smyslu však zjištěno nebylo, svědci naopak uvedli, že žádná škoda společnosti nevznikla, svědky F. a A. bylo uvedeno, že pokud by na přípravných jednáních na valnou hromadu dospěli k závěru, že je nutno otázku (volby obžalovaného) zvlášť projednat a převolit jej, tak by to bylo zařazeno na program valné hromady a i tak by byl obžalovaný zvolen do dozorčí rady. A. jako předseda představenstva společnosti Žižkov Station Development a. s. výslovně uvedl, že nebyly pochybnosti k osobě obžalovaného, který byl nominován akcionářem Českých drah, nebyl důvod nevyhovět jeho nominaci a v případě neexistence stanoviska právní kanceláře Baker & McKenzie by neměli s jeho „převolením“ problém.

Poškození zájmu chráněného trestním zákonem, jímž je zájem na pravdivosti zápisů v obchodním rejstříku, dosahující nutné společenské škodlivosti přečinu, v daném případě z uvedených důvodů shledáno nebylo, podle názoru soudu je možno aplikovat zásadu zdrženlivosti státu k uplatnění prostředků trestního práva, postih podle § 254 odst. 2 alinea první trestního zákoníku míří na úmyslně nepravdivé zápisy, jimiž se osoby je deklarující snaží využít jejich nepravdivosti s konkrétním „zištným“ cílem, což v daném případě nijak prokázáno nebylo.

Soud proto postupoval tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 25. listopadu 2011

JUDr. Ondřej Havlín, v. r.
samosoudce